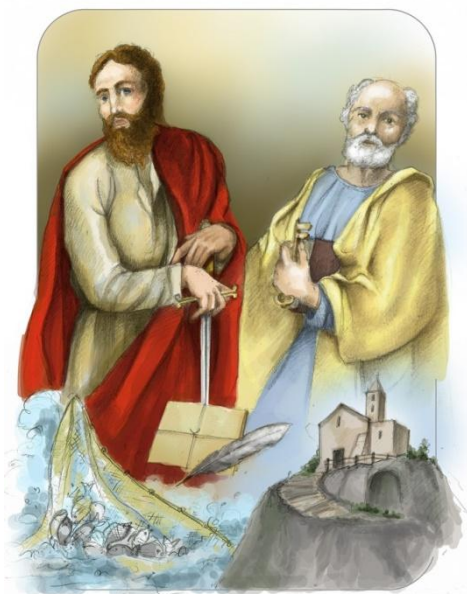

29. JUNI: ST. PETER OG ST. PAULUS

Vi feirer to store helgener den 29. juni. Det er apostlene Peter og Paulus. Begge ble dømt til døden for sin tro i Roma rundt år 67 etter Kristi fødsel.

La oss lese om den hellige Peter først:

Peter het egentlig Simon. Simon var en dyktig fisker som hver dag dro ut på Genesaretsjøen i båten sin for å skaffe mat til familien.

En dag Simon sto i båten med broren Andreas, kom Jesus gående på stranden. Simon hadde hørt om Jesus, for Jesus hadde vært i bygdene i nærheten og forkynt at Guds rike var nær. Mange sa han var en ny **profet**, men Andreas hadde hørt Johannes Døperen si at Jesus var Guds lam, den lovede **Messias**. Nå sto Jesus rett foran dem! Jesus så på Simon. Simon merket at det gikk en helt spesiell godhet ut fra Jesus. Det var som om Jesus forsto ham fullstendig. Jesus sa til Simon og Andreas: – Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!

Ordene Jesus sa, nærmest trakk ham ut av båten. Andreas hadde det visst på samme måte. Begge slapp fiskegarnene og fulgte etter Jesus. Så stoppet Jesus ved båten til brødrene Jakob og Johannes. Jesus sa akkurat det samme til dem, og også de slapp garnene, lot faren bli igjen i båten og fulgte med Jesus.

Jesus ble med Simon og Andreas hjem. Svigermoren til Simon lå syk med høy feber. Simon hadde hørt at Jesus kunne gjøre folk friske, så han spurte om Jesus kunne hjelpe. Jesus befalte feberen å gå ut av kroppen hennes og reiste henne opp, og straks ble hun frisk og begynte å stelle for dem. I løpet av ettermiddagen tok alle i byen med seg sine syke og samlet dem utenfor Simons hus, og Jesus gjorde mange av dem friske. Simon undret seg stort. Han måtte bli med Jesus videre!

Snart hadde Jesus samlet tolv unge menn som han underviste om Gud. I tillegg til Simon, Andreas, Johannes og Jakob, var det også Filip og Bartolomeus, Thomas og tolleren Matteus og fire til. De ble kalt for **disipler** – elever – og fulgte Jesus på vandringene hans gjennom landet.

Simon og de andre disiplene fikk oppleve store ting: En dag mettet Jesus mer enn fem tusen mennesker med bare fem brød og to fisker – og enda ble det 12 kurver mat til overs! De fikk se Jesus gi synet tilbake til blinde, lamme begynte å gå og hoppe og danse, døde fikk livet igjen. Simon forstod at Jesus måtte være sendt av Gud selv.

En kveld ba Jesus Simon og de andre om å seile over til den andre siden av Genesaretsjøen, for han ville være litt for seg selv og be. Det blåste kraftig og bølgene gikk høye. Utpå natten kom Jesus gående mot dem oppå bølgene. Disiplene ble livredde; de trodde det var et spøkelse. Men Jesus sa: – Det er meg. Ikke vær redde. Simon ropte: – Er det deg, Herre, så si at jeg skal komme ut til deg på vannet. – Kom, sa Jesus. Simon steg ut av båten og gikk oppå vannet bort til Jesus. Men da han kjente den kraftige vinden, ble han redd. Han begynte å synke, og ropte: – Herre, redd meg! Straks rakte Jesus ham hånden og sa: – Du tror så lite, Simon – hvorfor tvilte du? Så steg de opp i båten, og vinden stilnet. Disiplene kastet seg ned foran Jesus og sa: – Du er virkelig Guds Sønn!

En dag spurte Jesus vennene sine om hvem folk sa han var. De svarte: – Noen sier at du er Døperen Johannes, andre at du er profeten Elia eller en annen av profetene. – Og hvem tror dere at jeg er? Simon svarte: – Du er **Messias**, den levende Guds Sønn. Da sa Jesus høytidelig: – Velsignet er du, Simon, sønn av Jona. For dette har ikke noe menneske fortalt deg, men min Far i himmelen. Og jeg sier deg: *Du er Peter, Klippen, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal aldri få makt over den. Jeg vil gi deg himmelrikets nøkler; det du bestemmer her på jorden, skal gjelde også i himmelen.*

Slik fikk Simon navnet Peter. Ordet Peter betyr nettopp «klippe», «stein». Bilder og statuer av Peter fremstiller ham ofte med en eller flere nøkler i hånden; nøklene til himmelriket. Det er fordi Jesus ville at Peter skulle passe på at Kirken lærer folk det Gud ønsker. Peter er Kirkens første pave. Paven har ansvaret for å holde Kirken sammen. Resten av tiden Jesus levde på jorden fulgte Peter ham overalt.

Yppersteprestene, **fariseerne** og de som kunne de hellige skriftene utenat ble snart sinte fordi Jesus kalte Gud for sin Far og helbredet syke på **sabbaten** – jødernes gudstjenestedag. Jesus visste at de en dag kom til å ta livet av ham. Dette fortalte han disiplene, men sa at han skulle stå opp fra graven igjen. Peter syntes det hørt forferdelig ut at Jesus skulle dø. Aldri om det skulle skje! Men Jesus forklarte Peter at Gud tenker annerledes enn menneskene.

Kort etter tok Jesus med Peter, Jakob og Johannes opp på et fjell. Plutselig strålte ansiktet hans som solen og klærne ble skinnende hvite. Ved siden av ham sto profeten Moses, som hadde levd langt over tusen år før, og profeten Elia, som hadde levd for over 800 år siden.

De snakket med Jesus om de vanskelige hendelsene han skulle gjennom. Peter var så forundret at det bare plumpet ut av ham: – Herre, så godt det er å være her! Hvis du vil, skal jeg bygge tre hytter, en til deg, en til Moses og en til Elia. Da kom det en lysende sky over dem, og en sterk stemme hørtes: – Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede. Hør på ham! Disiplene ble forferdet og kastet seg med ansiktet mot jorden. Men så var bare Jesus der. Han sa de ikke måtte være redde og ikke fortelle om synet til noen.

Snart kom tiden Jesus hadde snakket om. Jesus dro opp til den store byen Jerusalem sammen med Peter og de andre disiplene. En siste gang spiste han påskemåltidet med dem og gjorde det til den første nattverden som er feiret på jorden. Han forklarte at nå kom han til å bli pint og drept, men at han skulle stå opp igjen fra de døde. Peter utbrøt: – Selv om alle andre går fra deg, skal jeg alltid bli hos deg! Men Jesus svarte trist: – Kjære Peter, ennå i natt, før hanen galer, vil du fornekte meg tre ganger. – Nei, sa Peter, jeg skal være hos deg hele tiden. Det samme sa de andre disiplene. Ingen av dem ante hvor vanskelige de neste timene og dagene skulle bli. Den eneste som ikke sa noe var Judas Iskariot. Han gikk ut i natten for å fortelle yppersteprestene hvor Jesus var, slik at de kunne ta ham. Han var en forræder, men Jesus visste det godt.

Etter at de hadde spist påskemåltidet, tok Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes til en hage med oliventrær. – Bli med meg og våk og be, for jeg er forferdelig redd og trist. Sett dere her, så går jeg litt lenger bort og ber. Men Peter og de to andre var mette og søvnige etter å ha spist påskelammet. De greide ikke å holde seg våkne, og de halvsov da de hørte Jesus be høyt til Gud om å få slippe det vonde han måtte gjennom, men bare hvis det var Guds vilje. To ganger til kom Jesus bort til dem og ba dem om å be, men det var sent på kvelden og øynene deres var så tunge av søvn. – Peter, sa Jesus, greier du ikke å være våken med meg en time en gang? Til slutt ba han dem stå opp og begynne å gå, for snart ville forræderen komme. Peter hørte soldater ta seg frem gjennom hagen, og der kom Judas først i rekken. Hvordan kunne han gjøre dette mot Jesus?!

Peter ble både fortvilet og rasende. I farten hadde han tatt med et sverd, og nå hugget han øret av yppersteprestens tjener. Men Jesus sa: – Legg bort sverdet, Peter. Den som bruker våpen mot andre, faller også for våpen. Så plukket Jesus opp øret til soldaten, satte det forsiktig på plass, og øret ble friskt.

Soldatene bandt Jesus og dro ham med seg. Peter, Jakob og Johannes ble livredde for at også de skulle bli tatt til fange, og løp hver sin vei. Likevel fulgte Peter på avstand etter Jesus og soldatflokkene ned til yppersteprestens hus. Inne på gårdsplassen ble han gjenkjent av en tjenestejente: – Er ikke du en av disiplene til Jesus? Peter nektet og prøvde å stikke av, men

ble kjent igjen av en annen jente i porten: – Du er en av dem som har fulgt nasareeren Jesus, jeg har sett deg før. Men Peter blånektet på ny. Da var det noen som sto ved siden av jenta som også begynte å si: – Joda, vi kan høre på dialekten din at du også er fra Galilea slik som Jesus. Igjen nektet Peter bestemt at han hadde hatt noe med Jesus å gjøre. I samme øyeblikk gol hanen. Jesus, som nå hadde fått ansiktet stygt slått av soldatene, snudde seg og så rett på Peter. Peter husket hva Jesus hadde sagt, og det gikk opp for ham at han nettopp hadde gjort noe av det verste et menneske kan gjøre: Fornekte sin aller beste venn. Peter løp ut og gråt bittert.

Neste dag ble Jesus dømt til døden, ble korsfestet og døde. Han ble lagt i en grav som ble lukket med en stor stein. Soldater passet på at ingen kom nær graven. Peter og alle som hadde kjent Jesus var utrøstelige. De satt i et hus og gråt og sørget over å ha mistet sin beste venn. Om morgenen, den tredje dagen, kom plutselig Maria Magdalena, som ofte hadde vært med Jesus og disiplene, løpende til Peter. Hun hadde sett Jesus! Han levde! Og han hadde bedt henne si at han ville møte disiplene samme dag. Peter og Johannes løp til graven. Steinen var veltet bort, graven tom. Nå husket de hva Jesus hadde forsøkt å si til dem flere ganger før: At han måtte lide og dø, men skulle stå opp igjen tredje dagen.

Den kvelden sto plutselig Jesus midt iblant dem. Peter kunne nesten ikke tro at det var sant. Jesus levde virkelig! Peter var overlykkelig. Men noe inni ham var fortsatt vondt og leit. Han hadde jo fornektet Jesus. Hvordan skulle de bli venner igjen?

Få dager etter dro Peter ut for å fiske sammen med broren Andreas og noen til. Hele natten strevde de, uten å få noe. Plutselig sto en mann som lignet Jesus på stranden. Han ba dem kaste garnet ut på høyre side av båten. Nå fikk de så mye fisk at de måtte ro inn til land med fangsten på slep. Visst var det Jesus! Han hadde gjort i stand et bål og ba dem om å legge noen av fiskene de hadde fått på glørne. Peter ble så glad over å se Jesus at han hoppet ut av båten og vasset i land. Da Peter kom bort til Jesus, spurte Jesus ham: – Simon, sønn av Jona, elsker du meg mer enn de andre her? Peter svarte: – Ja, Herre, du vet at jeg er inderlig glad i deg. To ganger til spurte Jesus om det samme. Åh, så vondt det gjorde at Jesus spurte slik! Han måtte da vite hvor glad Peter var i ham? Peter sa: – Herre, du vet alt. Du vet hvor glad jeg er i deg. Jesus sa til ham: – Mat lammene mine! Vær hyrde for sauene mine! Følg meg!

Da kjente Peter at den vonde klumpen inne i ham forsvant. Jesus hadde tilgitt ham! De var helt, helt venner igjen. Peter følte dyp fred i hjertet, og forstod at Jesus samtidig hadde gitt ham en ny, stor oppgave: Sauene Jesus hadde snakket om var alle de som skulle komme til å tro på Jesus, og som Peter heretter skulle lede. Hvordan skulle han klare det? Vel, han fikk begynne med å gjøre akkurat det Jesus sa nå – følge Jesus.

I førti dager fortsatte Jesus å vise seg for Peter, de andre vennene og mange andre mennesker. Den siste dagen sa Jesus til dem: – Gå til Jerusalem og vent der til Den Hellige Ånd kommer. Han skal gi dere kraft til å gå ut i verden som mine **apostler** og døpe alle i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lære dem alt jeg har fortalt dere. Deretter så de Jesus stige opp i himmelen.

Ti dager etter satt Peter og disiplene fortsatt og ventet i salen der de hadde spist påskelammet med Jesus. Da lød et brus i luften, og tunger av ild senket seg over hodene deres. Peter kjente en kraft fylle ham fra øverst til nederst. Det var Guds Hellige Ånd, slik Jesus hadde lovet dem. Helligånden lot Peter forstå at han måtte ut og fortelle alle mennesker om Jesus. Peter og de elleve åpnet alle dører og vinduer, løp opp på taket og ropte ut til alle i gatene: – Den Jesus dere korsfestet var virkelig Guds Sønn. Nå har Gud reist ham opp fra de døde og vi har alle sett ham.

Folk ble helt fortvilet. Var det Guds Sønn de hadde drept? Hva skulle de gjøre nå?! Peter sa at de måtte la seg døpe, få Jesu tilgivelse og bli gode mennesker. Bare den dagen døpte apostlene over 3 000 mennesker.

En spennende tid begynte nå for Peter og de andre apostlene. Hver dag dro de omkring og fortalte om Jesus. Tusener lot seg døpe. Gud ga Peter kraft til å utrette undere i Jesu navn. Når Peter nå gikk forbi syke mennesker, kjente han hvordan Jesus elsket disse personene. Han ba til Jesus for dem, og de ble straks friske. Og når han leste Guds Ord, lot Den Hellige Ånd ham forstå meningen, slik at han kunne forklare tekstene for andre. I alt Peter gjorde, forsøkte han å følge Jesus. Hvis de andre apostlene lurte på noe, møtte de Peter i Jerusalem for å rådslå med ham. I mer enn tretti år reiste Peter ut blant jøder og ikke-troende og fortalte om Jesus. Du kan lese hva Peter gjorde i disse årene i Det nye testamentets bok som kalles Apostlenes gjerninger. Du kan også lese to av brevene han skrev til de første menighetene.

Fariseerne og de skriftlærde var rasende på Peter og de andre apostlene fordi de fortalte om Jesus og at han var oppstått fra de døde. Både de skriftlærde og romerne som hersket i jødernes land forfulgte de kristne. Flere ganger arresterte de Peter og satte ham i fengsel. Da hendte det at Gud sendte engler som løsnet lenkene hans og viste ham veien ut i frihet. Til slutt ble Peter tatt til fange og sendt til Roma, hvor han ble korsfestet. Peter ba da om å bli korsfestet med hodet ned, fordi han ikke følte seg verdig til å bli korsfestet som Jesus. Snart ble det reist en liten kirke over Peters grav. I dag ligger graven hans under selveste hovedalteret i Peterskirken, og du kan besøke den hvis du er i Roma.

Den hellige Paulus:

Også den hellige Paulus hadde først et annet navn. Han het egentlig Saulus. Faren hans var romersk statsborger, men siden han var av jødisk slekt, oppdro han Saulus til å bli en streng **fariseer**. Saulus lærte flere språk og ble undervist i Guds ord av de beste læremestre.

Saulus var slett ikke glad for at Peter og de andre apostlene dro omkring og fortalte om den oppstandne Kristus. Han fikk det ikke til å stemme med jødernes lovbøker, og mente at både Jesus selv og alle som trodde på ham ikke holdt seg til jødernes tro. Derfor ble han med på å forfølge kristne. Han slepte dem ut av hjemmene deres, truet dem på livet og kastet dem i fengsel, og han var enig når noen ble drept for sin tro på Jesus.

Saulus ba ypperstepresten om lov til å dra til Damaskus, den største byen i Syria, for å arrestere alle menn og kvinner som hadde valgt å tro på Jesus Kristus. Det fikk han. Saulus dro av sted, rasende på denne nye troen som spredte seg så raskt blant folket.

Men på veien til Damaskus skjedde det noe uventet: Plutselig strålte det et sterkt lys fra himmelen omkring ham. Saulus falt sammen på bakken. Han hørte en stemme si: – Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg? Forskrekket spurte Saulus: – Hvem er du, Herre? Og svaret lød: – Jeg er Jesus, han som du forfølger. Men reis deg nå og gå inn i byen. Der skal det bli sagt deg hva du skal gjøre.

Mennene som var med Saulus, stod der målløse; de hørte stemmen, men greide ikke å se hvem som snakket. Saulus reiste seg opp, men da han åpnet øynene, kunne han ikke se noen ting. Mennene måtte leie ham resten av veien inn til Damaskus.

I tre dager satt Saulus uten å kunne se, og han greide verken å spise eller drikke. Tenk, Jesus selv, han som Saulus hadde hatet så sterkt, hadde vist seg for ham! Jesus levde, og han var virkelig Guds Sønn! Saulus hadde misforstått alt, og han ble svært lei seg ...

Mens Saulus satt der, fikk han et nytt syn – der en mann som het Ananias kom og hjalp ham. Og det stemte: I Damaskus bodde det virkelig en disippel som het Ananias. Jesus kalte på Ananias i et syn og ba ham gå og snakke med Saulus. Ananias hadde ikke lyst, for han kjente jo til at Saulus forfulgte de kristne nådeløst. Jesus forklarte Ananias: – Jeg har valgt Saulus ut til å bære mitt navn fram for folkeslag og konger og for Israels folk. Og jeg skal vise ham alt han må lide for mitt navns skyld. Da turte Ananias å gå, og han kom inn i huset hvor Saulus satt, la sine hender på Saulus og sa: – Saul, min bror! Herren har sendt meg for å si at Jesus som viste seg for deg på veien hit vil at du skal få synet igjen og bli fylt av Den Hellige Ånd.

Og straks var det som om skjell falt fra øynene til Saulus, og han kunne se igjen. Han gjorde seg klar og ble døpt, og mottok Den Hellige Ånds kraft. Så spiste han og kom til krefter. Han ble noen dager hos de kristne i Damaskus og begynte å fortelle alle i jødernes gudshus – som vi også kaller **synagoger** – at Jesus var selve Guds Sønn. Folk som hørte ham, ble svært forundret, for de hadde jo hørt hvordan Saulus hadde holdt på og truet med å drepe alle som påkalte Jesu navn. Men Saulus forklarte jødene i Damaskus at han hadde sett Jesus og at mange av tekstene i de hellige bokrullene deres viste at Jesus var Frelseren Gud hadde lovet å sende.

Nå ble yppersteprestene og fariseerne virkelig sinte på Saulus. De forsøkte å drepe ham og satte vakter ved alle byportene for at han ikke skulle slippe ut av Damaskus. Da fant de kristne brødrene på noe lurt: De puttet Saulus i en kurv som de bandt fast i et tau og så firte de ham ned bymuren. Slik kom Saulus seg trygt ut av Damaskus, og dro tilbake til Jerusalem. Her forsøkte han å bli kjent med de kristne, men de turte ikke å stole på ham, for han hadde jo forfulgt dem så hardt før.

Heldigvis fikk Saulus hjelp av en snill mann som het Barnabas, som hadde sluttet seg til dem som trodde på Jesus i Jerusalem. Og Barnabas tok Saulus med til Peter, Jakob, Johannes og de andre apostlene, og forklarte dem at Saulus hadde sett Herren Jesus på veien og var blitt døpt. Han kom aldri til å forfølge noen kristne mer. Da ønsket apostlene Saulus velkommen i menigheten i Jerusalem, og han fikk gå fritt og fortelle om Jesus til alle han møtte.

Barnabas og Saulus ble gode venner. Nå fikk Saulus i oppgave å undervise den kristne menigheten i Antiokia i Syria sammen med Barnabas og noen andre av Herrens **disipler**. Der ble de et helt år. En dag sa Den Hellige Ånd til de kristne lærerne i Antiokia: – Ta ut Barnabas og Saulus for meg, så de kan gå til den oppgaven jeg har kalt dem til. Etter faste og bønn la de hendene på dem og lot dem reise. Når de ba til Gud, lot Gud dem få vite hva de skulle gjøre.

Gud sendte Paulus ut på tre store misjonsreiser. Saulus og Barnabas seilte med båt over til øya Kypros. Der besøkte de synagogene for å fortelle om Jesus og døpe folk. Det var på Kypros at Saulus tok navnet han i dag er kjent under – Paulus. Det betyr «den lille». Saulus regnet nemlig seg selv som den aller minste av **apostlene**, siden han hadde forfulgt de som trodde på Jesus. Men Gud elsket Paulus og valgte ham ut, for han visste at Paulus kunne bli en svært dyktig **apostel** – en som var utsendt med Guds myndighet for å bringe **evangeliet** – Det glade budskap – om den oppstandne Jesus til alle folkeslag. Paulus kjente de hellige

skriftene bedre enn de fleste, han kunne mange språk og Gud visste at Paulus gjorde alt med stor iver og et brennende hjerte.

Fra Kypros seilte Paulus og Barnabas videre til det området som i dag er Tyrkia. De talte alltid først i synagogene, og så gikk de ut på torgene og fortalte om Jesus til alle som ville høre på. Noen ganger ble det heftige krangler om hva folk ville tro på, og flere ganger havnet Paulus i fengsel, men Gud sørget alltid for at han ble sluppet fri igjen. Tilbake i Jerusalem møtte Paulus apostelen Peter og de andre apostlene, og fortalte dem hvordan Den Hellige Ånd var kommet også til folkeslagene som ikke var av jødisk slekt. Den Hellige Ånd lot Peter og de andre apostlene forstå at det gikk an å fortelle om Jesus til nye folkeslag uten å tvinge dem til å følge alle de strenge jødiske skikkene.

På neste reise, som varte i fire år, dro Paulus helt til Hellas og Makedonia. På denne reisen hadde han med seg en svært trofast medarbeider og venn, Silas. Igjen dro de først til synagogene og forklarte hvordan Frelseren jødene hadde ventet på i tusener av år måtte lide og stå opp fra de døde. – Og denne Messias, sa Paulus, er Jesus, han som jeg forkynner for dere. Deretter fortalte de om Jesus til alle som ennå ikke kjente Gud.

Helt til hovedstaden Athen kom Paulus, og han ble svært lei seg over å se hvordan athenerne tilba utallige gudestatuer, men ikke kjente til Jesus. Den Hellige Ånd hjalp Paulus: Han fikk øye på et alter til en ukjent Gud. Paulus forklarte da athenerne at det var denne ukjente Gud han ville tale om – og så forklarte han dem hvordan Gud hadde skapt hele verden og nå hadde sendt menneskene sin sønn, Jesus.

Den tredje misjonsreisen varte i fem år. Igjen besøkte Paulus de små, kristne menighetene som nå fantes i det østlige Romerriket – han dro innom galaterne, efeserne, kolosserne, filipperne, tessalonikerne og korinterne og mange flere, og styrket dem i troen på Jesus.

Paulus skrev mange brev til disse menighetene, der han ga de kristne råd om hvordan de skulle leve som gode mennesker og om hvordan de skulle forstå hva Gud hadde sagt gjennom profetene og Jesus selv. Derfor er ett av Paulus' helgensymboler en skrivefjær – man hadde jo ikke kulepenn eller pc i antikken. Mange av Paulus' brev er samlet i Det nye testamentet (NT), og vi leser ofte fra dem i kirken. Prøv å legge merke til det neste gang du er i messen! Paulus' brev er noen av Kirkens viktigste trosforklaringer.

I brevene beskrev Paulus reisene sine som svært slitsomme – han måtte krysse dype elver, han kunne bli overfalt av røvere når som helst, han ble slått og kastet i fengsel en rekke

ganger, han måtte gå gjennom brennende ørkener, reise over havet i full storm, og ofte lide sult og tørst, kulde og mangel på klær. Det er et hardt liv å være apostel! Men Paulus gjorde gjerne alt dette for Jesus. Farene og slitet spilte ingen rolle, bare han kunne fullføre oppgaven Herren Jesus hadde gitt ham; å fortelle andre folkeslag om den korsfestede og oppstandne Jesus Paulus selv hadde møtt på veien til Damaskus.

Etter tolv år på misjonsreiser, dro Paulus tilbake til Jerusalem. Underveis hadde Den Hellige Ånd fortalt Paulus at han kom til å bli arrestert og lagt i lenker. Kristne venner forsøkte å advare ham mot å reise til Jerusalem, men Paulus var ikke redd. Han dro opp til byen og møtte apostelen Jakob. Kort etter ble det stor uro i Jerusalem. Mange av jødene var sinte på Paulus, for de trodde at han underviste mot loven Moses hadde gitt dem. I store mengder kom de og slo ham, helt til romerne med nød og neppe fikk ham unna. De romerske herskerne bestemte nå at Paulus skulle forklare seg i rettssalen for å finne ut av om han hadde begått noen forbrytelse. Der fortalte Paulus de jødiske prestene om hvordan han selv hadde levd som streng fariseer og fulgt Moseloven til punkt og prikke, helt til Jesus Kristus viste seg for ham og ba ham gå ut til alle folkeslag og fortelle om oppstandelsen. Paulus hadde bare gjort som Gud sa, men yppersteprestene ville ikke gi seg. Til slutt ba Paulus om at keiseren i Roma fikk avgjøre om han var skyldig til å dømmes som forbryter. Dit måtte Paulus seile med båt.

Underveis til Roma blåste det opp til storm, og skipet holdt på å gå under, men Gud fortalte Paulus at alle om bord i båten skulle overleve. Bare skipet kom til å bli ødelagt. Akkurat slik gikk det. Seilskipet strandet på øya Malta i Middelhavet, og alle om bord kom seg velberget i land. På Malta gjorde Paulus mange undere i Jesu navn – han helbredet syke og vekket døde til live, og mange på øya lot seg døpe.

Da Paulus endelig kom frem til Roma, slapp han å sitte i fengsel, men måtte sitte i husarrest med en romersk soldat til å passe på seg. Mange kristne kom til huset Paulus satt i, for å høre om Jesus og om alt som var forutsagt om Jesus i jødernes hellige skrifter. Under keiser Nero, som forfulgte de kristne med et sterkt hat, ble Paulus kastet i fengsel, hvor han led mye i ni måneder og så dømt til døden. Paulus ble ikke korsfestet slik som Peter. Fordi han var romersk statsborger, ble han halshugget med sverd. Paulus avbildes derfor ofte med et sverd. Mange ganger også med en bok – siden han var så god til å forklare Guds ord for alle folkeslag.